

(iii) art. 102 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, w którym zapisano ogólne zasady przejrzystości, proporcjonalności, równego traktowania i niedyskryminacji w dziedzinie zamówień publicznych.

Skarżąca uważa, że zasady te zostały naruszone, ponieważ zaskarżona decyzja:

- (i) wskazuje, że żadna informacja w złożonych ofertach bądź w uzupełniających wyjaśnieniach, których następnie zażądano, nie pozwala stwierdzić, że oferta jednej ze spółek, które otrzymały zamówienie, jest rażąco niska w świetle obowiązujących przepisów oraz
- (ii) wskazuje na ww. ofertę jako na prawidłową najtańszą ofertę bez właściwego uzasadnienia, mimo że ta oferta nie była w oczywisty sposób prawidłową najtańszą ofertą, zawierała rażąco niską cenę i powinna być zostać uznana za nieprawidłową i odrzucona w wyniku przeprowadzenia przez Parlament Europejski bardziej konkretnego i dokładnego badania.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2018 r. – MLPS / Komisja

(Sprawa T-304/18)

(2018/C 259/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mouvement pour la liberté de la protection sociale (MLPS) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Gibaud)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie beczynności Komisji Europejskiej, która niezgodnie z prawem zaniechała dalszego rozpatrywania skargi stowarzyszenia Mouvement pour la liberté de la protection sociale (MLPS) z dnia 21 grudnia 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji Europejskiej z dnia 7 marca 2018 r. odmawiającej dalszego rozpatrywania skargi stowarzyszenia Mouvement pour la liberté de la protection sociale (MLPS) z dnia 21 grudnia 2017 r.;
- orzeczenie w przedmiocie kosztów zgodnie z prawem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej oceny dokonanej w zaskarżonej decyzji, według której francuskie systemy zabezpieczenia społecznego mogą być uznane za „ustawowy system zabezpieczenia społecznego”, choć nie są to w ogóle systemy przeznaczone dla ogółu ludności ani nawet ogółu pracujących, lecz systemy obejmujące pracowników według ich statusu zawodowego, do których zatem powinny stosować się dyrektywy 92/49/EWG i 92/96/EWG.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady jednolitości prawnej, jako że Francja znajduje się w sytuacji ściśle podobnej do sytuacji panującej na Słowacji, w odniesieniu do której Sąd orzekł, że „w świetle celu zarobkowego, do osiągnięcia którego dążą zakłady ubezpieczeń zdrowotnych, oraz istnienia silnej konkurencji w odniesieniu do jakości i oferty usług działalność polegająca na zapewnieniu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego na Słowacji ma charakter gospodarczy” (wyrok z dnia 5 lutego 2018 r., Dôvera zdravotná poisťovňa/Commission, T-216/15, niepublikowany, EU: T:2018:64, pkt 68). Zdaniem strony skarżącej nie można orzec inaczej w odniesieniu do Francji.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2018 r. – Hamas / Rada

(Sprawa T-308/18)

(2018/C 259/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hamas (Doha, Katar) (przedstawiciel: adwokat L. Glock)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/475 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji (WPZiB) 2017/1426 (Dz.U. 2018, L 79, s. 26);
 - stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) 2018/468 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420 (Dz.U. 2018, L 79, s. 7);
- w zakresie, w jakim akty te dotyczą Hamasu, w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem;
- obciążenie Rady kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
2. Zarzut drugi dotyczący błędów popełnionych przez Radę w zakresie prawdziwości zarzucanych skarżącej okoliczności faktycznych.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu w ocenie popełnionego przez Radę w odniesieniu do terrorystycznego charakteru organizacji Hamas.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady nieingerencji.
5. Zarzut piąty dotyczący niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu.